

*...Azt mondják,
minden vitéz szívében oroszlán él.
Ha uralni tudja, igazságos,
ha nem, akkor zsarnok....*

Kai-Meada – Védelmezők

Szépmező lovagjai

ILANOR

(„Harcosok, barbárok, gladiátorok” kiegészítő alapján)

Szépmező népe a P.sz.-i VI. században foglalta el a mai Ilanor területeit. Itt aztán egy olyan társadalom jött létre, amely egyedülálló Észak Yneven, de lehet, hogy az egész kontinensen. Az elszálló évezredekkel mit sem törődve, az itt élő nép csak igen lassan szakadt el az ősi tradícióktól. Mind a mai napig élénken őrzik az egykori vándorló élet emlékeit, sőt, helyenként az életformát is. Ha egy idegen Ilanorba keveredik, meglepődve tapasztalhatja, hogy településeik nem egy háromezer éve itt élő népre vallanak. Leginkább az maradhat meg a szemlélőben, hogy egy éppen letelepedőben lévő nomád társadalom területén jár. Ilanorban ugyanis hiába is keres az ember masszív szürke kővárakat, sikátorokkal, szűk utcákkal hálózott városokat. Ezek helyett hatalmas kertek, szellős települések, tér, szabadság mindenütt. Építészetük az emberek(!) által emelt legcsodálatosabb fa épületekkel büszkélkedhet. A nemességben két – fogalmazhatunk így – irányzat képviselőivel találkozhatunk. Az elsők a hagyományokhoz jobban ragaszkodók, akik nem hajlandóak feladni őseik életmódját. Kúriáik a hatalmas mezőségek közepén találhatók, hatalmas méneseik, gulyáik a környező legelőkön vándorolnak. A nemesek is nemritkán kint vágatnak a csikósokkal a mezőkön. A nemesek másik fajtája már jobban átvette a pyarroni hittől együtt érkezett idegen szokásokat, de még jelentős a kötődés a régi hagyományokhoz. Nem ritka, hogy bár a pyarroni pantheon egyik-másik istenét tisztelik, a régi isteneknek is áldoznak. Nekik köszönhető az ország egyetlen szervezett és professzionálisan képzett banderális határvédő serege. Ám országuk többségének hadseregszervezése meglehetősen ősi képet mutat, de kellemetlen meglepetésben lenne része annak a stratégiának, aki ezek alapján lebecsülné a „csikósokat”. Ha felharsan a hadba hívó kiáltás, ami aztán sebesen bejárja a mezőket és erdőket, mindenki fegyvert ragad, és a gyülekezőhelyekre siet. Az ország belseje hihetetlen sebességgel kezdi ontani a felfegyverzett csapatokat. Egy ilyen nagy gyülekezőnél a Doriannál egyesülő csapatok több százezren is lehetnek. Mondják, ilyenkor a vonuló csikósok lovainak patáitól szó szerint megremeg a föld. A sereget két csoportra lehet osztani. Az első és nagyobb részt kitevő csoport a Vágtatók (ilanori nyelven: Dhuni), akik Ynev legjobb portyázó könnyűlovassága. A csatákban bizony sokszor meglehetősen fegyelmezetlenül viselkednek. Mindezzel együtt komoly és veszélyes ellenfelei bármely seregnek, lévén ők a kontinens legkáprázatosabb lovasai. A másik csoport már fegyelmezettebb, bár jelentős kisebbségben vannak a Dhuni csikósokhoz képest, viszont mindenki tiszteli legendás vitézségüket. Ők a – nevezzük így – letelepedett nemesek által fenntartott állandó csapatok, akiket a köznyelv Vitéznek, vagy ilanoriul Kai-Meadanak, azaz Védelmzőnek hív.

Védelvezők

„A tett attól, hogy nincs, ki dicsőítse, éppolyan vitéz tett marad.”

Ilar, Kyel hitvallás

„Nem elég egy nemzetnek, ha vitéz; bizony elvész, ha műveltség nélkül való.”

Nuha cwa Attila, Nagy Thán

Ahogy erősödött Ilanor északi szövetségbéli státusza és kapcsolata, úgy fejlődött ki az eredeti ilar hagyományokat modernizáló és kissé elhagyó réteg, kik sok mindent átvettek szövetségeseik kultúrájából. Főként a gazdagság, és könnyebb életstílus állította ezen útra bizonyos nemzetségfőket, akiket erviesedett ilaroknak hívnak. Átvették a városi életet és a hűbéri rendszer felfogását, így csak ez a réteg nevezi magát nemesnek ez országban. Ennek köszönhetően ma is zajló kulturális széthúzás alakult ki az ország új irányra vágyó népe, és az ősi hitet gyakorlók között. Mára némi egyensúly állt be e konfliktusba, mely részben a pyar, és az Ilar hit egybemosásának, de legfőképp az ősi, Nuha nemzetségből származó, jelenlegi Nagy Thánjuk hagyományokhoz való hűségének köszönhető. Az erv kultúra hatására nem csak a civilizált életre, de a szervezett hadászatra is feltámadt az igény, mely tettet vont maga után. Az első pár zászlóháború után, egyre jobban rendezett határőrséget és hadrendhez szokott könnyűlovas hadtestet állítottak fel a fejlődés pártján álló nemzetségfők, hogy ezzel is kimutassák az ősi hagyományoktól való eltávolodásukat. Az évezredek teltek, s mind inkább erősödött ezen határvédők megbecsülése, melyek az őket fenntartó úr saját bandériumaként határvédő szolgálatokat adtak országuknak, ezzel, és a lovagi kultúra leutánzásával váltak egyfajta vérrel adózó kard nemesekké a határvédő katonák. Átaluk került be a lovagi harcmodor és erények, melyet jócskán átalakított az ilanori hadi kultúra. Bár sokan vitéznek hívják őket, mely a megbecsült és hősi életet élő harcosok pátosza e földön, a szervezett kiképzéssel járó élet megkövetelte, hogy hangzatos nevük legyen, s bár külön bandériumokra oszlanak, ahogy hagyányaik is, de harcászatuk és rangjuk által egységesegek. Kai-Meada, vagyis Védelvezőnek nevezték el őket, mely különleges címüket is jelöli, s e névről minden ilanorinak egyből a kulturált, hűséges és rendíthetetlen vitéz képe sejlik fel. Megbecsülésüket az is erősíti, hogy az Északi Szövetség országai lovagrendként tartja számon e bandériumokból álló harcosokat, kik Ilanor határainak és kultúrájának védelmére esküdtek fel.

Szerepük, bár elsősorban az ilanori határok és rend védelme, a hadakban ütőképes páncélos rohamokkal oszlatják fel a rendezett sorokat, melyeket már könnyen le vadásznak a Dhuni portyázók. Minden nemesnek büszkeségére válik, ha ki tud állítani egy Kai-Meada bandériumot, így szokássá vált, hogy általuk Ilanor kultúrájának büszkeségét, a bárdokat is támogassák, hisz ahol katonák élnek, ott a tivornya elkerülhetetlen, és az okos nemzetségfő tudja, hogy az bizony bomlasztja az erkölcsöt. Kiképzett Védellezőiktől elvárják az ervies öltözködést és kulturált viselkedést. Mindezeknek köszönhetően váltak laktanyáik a kobzosok központjává, s az itt kiképzett harcosok uraik elvárása szerint, nemesi környezetben is megállják helyüket. Metropolita nevelkedésük miatt sokan értenek a zenéhez, verseléshez, virtusukhoz tartozik az ilar módra való mulatásban való kitűnés. A Nagy Thán rendelete szerint határvédő egységeik között lennie kell az ősi hit sámánjainak is. Ez, és a bárdok szervezetével való összefonódásuk miatt sok kulturális, művészeti és akár titkos tudáshoz is hozzáférhetnek. Mondják róluk, igazi ékkövek a thánok szablyáin.

Kiképzésük akkor vált igazán elitté, mikor Chei király világhírű könnyűlovas seregének kiképzőmestereit hazaküldte, hogy a Védellező bandériumok professzionális haderővé váljanak. Ekkortól már egységes harcos alakulatról beszélhetünk, melyek hűek zászlósuraikhoz, de háborúk idején mind képes egy hadtestként küzdeni, s így súlyos csapást mérni Ilanor ellenségeire. A veterán, már parancsnokként is leszolgált öreg Védellezők, harcászati tudásáért sokat ad egy nemzetségfő, hogy az ő bandériuma kiképzője legyen, így minél jobban elsajátítsák a Kai-Meada harci stílust. A kegyetlen képzés során, mely három kínkeserves évig tart, testüket, elméjüket egyaránt megedzik, s megtanulják a szervezett, kis egységes könnyűlovas harcot, íjjal és kopjával egyaránt, hogy mikor elég tapasztaltakká válnak, nehéz páncéllal beállhassanak az ék alakban rohamozó lovasok élére.

Az yllinori kiképzők hagyományát követve rangjelzéseik és fegyverzetük díszeként, a vadászat és harc istenasszonyának, Arelnek jelképeit használják, így minden csata után egy áldott sólyom- vagy sastollat kapnak, melyet kalapjukon, sisakjukon hordanak. Ez alapján látszik, ki milyen tapasztalt Védelmesző, s mire a parancsnoki rangot elérik, kisebb kopjafákra erősítik e kitüntetések, amit aztán páncéljukon szárnyként hordanak. Emellett páncéljuk és címerpajzsuk fő jelképe Kruh Beran szimbóluma, mely nem ritkán a félig holt, félig lombos fa, ahogy hálaimáik is mind őt dicsérik. Természetesen hadba vonuló dalfohászaik a Szűz vadászhoz költődnek, melyeket gyakran laktanyáikhoz hű bárdok szereznek és adnak elő, akár hadba vonuláskor is. Bárhova is vezessen életük, bandériumuk zászlaját mindenkor büszkén viselik, s minden címerükkel együtt kopjájukon lobog.

Bár jól képzett, fegyelmezett katonáknak számítanak, még így is elmaradnak szervezettségben az erv lovagoktól, s inkább lehet nevezni harci stílusukat lovas rajtaütő egységeknek, mely taktikát ugyan jól lehet alkalmazni csatákban is, mégis határőri feladatokra képzik ki őket, ami kiségséges, önállóan gondolkodni és támadni képes csapatot követel. Na de a szabadok országának harcosaitól nem is lehet elvárni túlzott szerveződést. Bandériumaik leginkább a lovagrendekhez hasonlítanak, hisz az volt a minta kialakításuk idején. A szövetség területén lovagrendként kezelik, s tartják számon őket.

Képességeik miatt a Nagy Thán gyakran küldeti ki a szövetség határaitól egy-egy nemzetségfő bandériumát, hogy fenntartsa harckészültségüket és az ilanori harcosok portyához szokottságát, s nem utolsó sorban a zsákmányért, melyet e határvédő portyák során szereznek. Sok oka van, de mindig jól megválogatják, ki kerülhet be közéjük. Ehhez kellőképp kulturáltak és fegyelmezettek, mentálisan stabilnak, valamint erős hitűnek kell lennie a jelentkezőnek, Ilanor legfőbb égi patrónusa, Kruh-Beran, azaz Kyel felé. Ez egyrészt azért van, mert a bandériumok egy-két tucat harcosnál nem tart fenn többet, másrészt önmagukban is jelképek, s a modern Ilanort képviselik. A Kai-Meadák megbecsültsége miatt nem ritka a fejlődés párti nemeseknél, hogy gyermekeiket már azután, hogy lóra tudnak ülni, a vitézi életre nevelik, Védelmesző veteránokat fogadva melléjük tanítónak. Ezért gyakran már serdülő koruk végén bekerülnek a bandériumok neveldeibe.

Az ősz üstökű Kruh-Beran hatalomkörébe tartoznak mindazon értékek, melyek egy Védellezőnek is a sajátjai. A hűség, becsület, egyenesség, szavahihetőség, mind olyan erények, melyek ugyan a hagyományos ilar lakosság között is tiszteletre méltók, ám náluk ugyanúgy megbecsült érték a rafináltság és csalafintaság is. Ebben, és műveltségükben eltérnek a vágatóktól, és sokkal inkább hasonlítanak az erv lovagokra. Kyel nem csak eszmei mintájuk, de általa szentelődnek fel, s az egész Kai-Meada vitézi kultúrának, a patrónusa.

Három éves kiképzésük végén elzarándokolnak a Peratlon hegy tövéénél eredő Chuin folyó egy szent zúgójához, Kruh-Beran szent oltárához, mely a zuhatag aljának szikláiból növő, félig elpusztult, villám sújtotta őszöreg ezüsthűz, minek egyik oldalából háromezer éves fa nőtt. Ez a fa akkor pusztult el, mikor az ilar nép megvetette itt a lábát, s Kruh-Beran villáma megjelölte, majd azonnal hajtást is hozott. Ezzel áldotta meg Kyel e földet, mely az ilarok új hazája lett. Mikor itt felszentelik őket és fogadalmat tesznek a vízben állva, **minden fegyverzetük áldott lesz 9 esztendőre**. Ez a kötelező szolgálatuk ideje is, mely után családot alapíthatnak, vagy kezhetnek, amit akarnak. Azonban háborús időben akárhol is legyenek, vissza kell térniük, Thánjuk hívó szavára, hogy hazájukat védjék.

Szolgalatuk lejártával ismét felkeresik a Sorsfüzet, s egy újabb fogadalom után, mely általában a családról vagy halálig tartó szolgálatról szól, **ismét megkapják fegyverzetük áldását**, ám ez esetben addig marad meg a szentség, amíg hűek fogadalmukhoz. Némelyikük ekkor adja át magát teljesen Kruh-Beran hitének, s rálép a pappá válás útjára. A fogadalmaik után, **ők maguk is áldottak lesznek hitük erőssége szerinti időre (akaraterő 10 feletti hónapig)**. A jelenlegi békeidőben azonban egyre többen választják a kalandozást.

Ha vándorlásra adja fejét egy Védelvező, általában egy nemesnek, nemzetségfőnek tett külhoni szolgálattal kezdődik útjuk, hogy egy távoli érdekeltsege ügyében járjon el. Az se ritka, hogy Yllinor határvédőiehez csatlakoznak a fekete határon, ez esetben a kalandozás csak a testvérországba való eljutásig tart. Mivel nagy megbecsülés Védelvezőnek lenni, elsősorban további szolgálatra, hazájuk védelmezésére, vagy családalapításra, s a szülőség iránti elköteleződésre esküsznek fel.

Második fogadalmukra rendszerint már tapasztalt harcosok, és 27-30 esztendősek. **(2. szinttől válhatnak kalandozóvá, és minimum 27 évesnek kell lenniük.)** Ám ez együtt jár kard nemesi címükkel is, s fegyverzetük, melyet uruk készítetett nekik, sajátjuk lesz, ahogy ilanori telivér lova is, kivel ekkorra már valószínűleg sok csatát megjárt bajtársak.

Induló felszerelésük a jó minőségű ilanori telivér (9+1k10es képességekkel), szablya vagy hosszúkard, címerüket jelentő könnyűlovas kopjájuk, egykezes buzogány vagy fokos, másodlagos fegyverüknek számító célzó fegyverük (mely visszacsapó íj vagy nyílpuska), ezenkívül címereikkel, jelképeikkel ellátott közepes méretű tárcsapajzsuk, hosszú láncingjük, és lótarajos acél sisakjuk, valamint 2k6+6 arany. **Fegyverzetük áldottnak minősül, míg hűek fogadalmukhoz.** Nem riadnak vissza a nehézvérték használatától, ám azt elsősorban csatákban öltik fel, viszont lovas harcmódoruk miatt előnyben részesítik a lemezes és egyéb mellvértéket.

Harcérték / Statisztika

Erő	k6+12+kf
Gyorsaság	3k6 (2×)
Ügyesség	k10+8
Állóképesség	k10+8+kf
Egészség	k10+10
Szépség	2k6+6
Intelligencia	2k6+6
Akaraterő	2k6+6
Asztrál	3k6 (2×)
Érzékelés	2k6+6

Minden másban megegyeznek a lovagoknál leírtakkal, mint a szintlépés, statisztikák. Harcértékeik csak annyiban térnek el, hogy **KÉ alapjuk 7, CÉ alapjuk 10, kötelező HM elosztása pedig 4 TÉ, 4 VÉ, 1 CÉ.**

Képzettség:

Képzettségek terén is van némi különbség az alap lovagi kaszttól, melynek okai a kultúrábeli különbség, de sokat változtatott rajtuk az új, yllinori hadi gyakorlat, valamint különbségeik fő oka szerepük, mely a határok védelmét várja el tőlük. Feladatkörük, valamint hazájuk hagyományai miatt elengedhetetlen az íjászatra is kiterjedő kiképzés, így azon kevés lovagrendek közé tartoznak, melyek növendékei távolsági fegyverrel is megtanulnak bánni.

8. szinttől válhatnak parancsnokká, ha ekkorra mesteri pszi használók lesznek, kiállhatják a próbát és a 3 hónapos kiképzést, mely után megkapják az elit Védelmeszők mellvértjét, mely jelenlegi nagy Thánjuk kalandozói múltjából származó kapcsolatainak hála, részben vagy egészben abbitból készül, innentől parancsnoknak számítanak, és egy bandérium, azaz 12-24 Védelmesző tartozik alájuk.

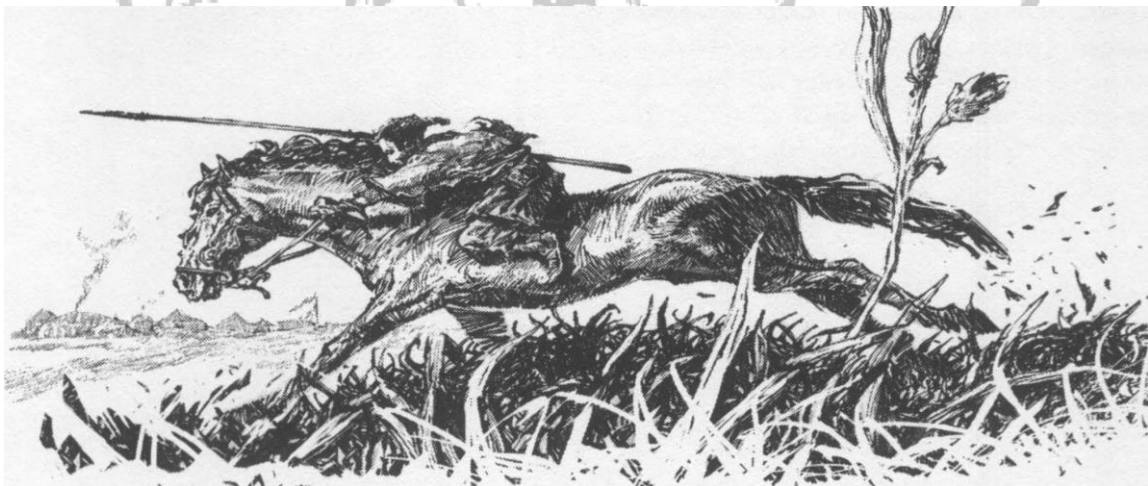

Párbajok, tornák:

A kulturált, rangos harcosok világában alapvető szokás a versengés, sértettség és indulatok civilizált, már-már szertartásos eseményként való levezetése, ez szülte a lovagi tornák és párbaj kihívások hagyományát. Mivel Ilanor erviesedett rétegét képviselik, a Védellezők sok helyütt elfogadják a vérükkel és szolgálattal adózó határvédő katonák kard nemesi rangját, így teljes értékű lovagként tekintenek rájuk egy efféle viadalon. Ám erre nem minden Védellező alkalmas. Képzésük és nevelésük kettőssége miatt mindig lesznek olyan bandériumtársaik, akik többre becsülik az ilanori virtust, mint a finom úri etikettet, s egy tornára elsősorban az utóbbi, jó modorú vitézek jelentkeznek, hisz ezen megmérettetéseknek – akár egy báli táncnak – igen kötött szokásrendjük van. Mivel megbecsült vitézekként, a kultúra és a hon hősiességének tekintenek minden Kai-meadára, épp olyan szívesen látottak egy tornán, mint a többi kultúra lovagjai.

Mikor egy Kai-meada indul egy viadalon, minden alkalommal bandériumát és hűbérurát is képviseli. Így szinte mindig lelkes szurkolótábor kíséri őket, akik uruk és laktanyáik hűségesei. Ekképp nőttek hatalmas embertömeget megmozgató eseményekké a bandériumok közötti tornák, melyeket békeidőben egyre sűrűbben rendeznek meg, hogy saját harci stílusukban versenyezzenek a Védellezők, így külhoni lovagok nem mindig tudnak érvényesülni a portyára és íjászatra képzett ilanori lovagok versenyén. Ezen események szokásrendje megegyezik a szövetségben elfogadott lovagi tornákéval.

Emellett Ilanor hagyományában is akad lehetőség a harci virtus megmérettetésére, melyben egységet és köteléket talál az ilar nép. Az ősi hagyományokra visszatekintő, gyerekjátékként is játszott sport szinte minden eseményen megrendezésre kerül, legyen az vásár, vagy ünnepség. Évente két alkalommal afféle bajnokságokat rendeznek, melyek győztesei nagy hírnevet és jutalmat kapnak. E két bajnokság időpontja a Thánok éves gyűlése Dorianban, és Adron havának első hetében rendezett, a szövetség legnagyobb állatvásárán történik Rhós Thomainban. A *dúnsiac* nevű hagyományos ilanori lovasjátékot két, tompa végű gerellyel fölfegyverzett, hétfős csapat játssza, akik a színhelyül választott rét két végén várakoznak. A Játék lényege hogy felelevenítse a lovas portyák és vadászatok megpróbáltatásait, minek során a náluk lévő, és a pálya közepéről megszerezhető dárdákkal kell egymást levadászni. Bár játéknak mondják, nagyon is gyakoriak a sérülések, és fölöttébb vad hajsza szokott kialakulni, köszönhetően a kevés szabálynak és a vad hagyományoknak.

A Kai-meada, a lovaghoz hasonlóan egy sokrétű élvezetet és szórakozást nyújtó karakterkaszt. Kiváló harcos, úri körökben, szociális helyzetekben is megállja a helyét és kard nemesi rangja révén jó néhány kedvezményben részesül. Olyan játékosoknak ajánljuk, akik szívesen vállalják magukra az igazság bajnokának szerepét, akik kedvelik a virtust és a hosszú, hősies küzdelmeket, de nem riadnak vissza a kötöttségek kijátszásától sem.

„Vitéz harcosnak, serény paripának kár megöregedni.” –

Ilar közmondás

Média ajánló:

- *Szablya fiai* (film)
- *Tűzzel-Vassal* (film)
- *Tinódi Lantos Sebestyén és Balassi Bálint költeményei*
- *Mondák, legendák Szent László Királyról*

Készítette: *Lucius un Draco*